

ESTOTE BENEDICTI

občasník

2. číslo

24. apríla 2011

PETER A TEN DRUHÝ UČENÍK SA ZOBRALI

A ŠLI K HROBU. BEŽALI OBAJA...

...VIDEL I UVERIL

(Jn 20, 3-8)

Drahí naši priatelia, dobrodinci, sponzori, známi... „jedným“ slovom milí veriaci!

*Napodobňujúc apoštolov
Petra a Jána,
všetkým Vám prajeme
vytrvalý beh
k prázdnemu hrobu,
od ktorého nech Vás
neodradí
žiadna prekážka
ani iná
lákaivo znejúca
správa dneška...*

*Za neustálu námahu
vyprosujeme všetkým
milosť stretnutia
so Zmŕtvychvstalým,
ktorý nech nás odmení
tým, čo chceme
a ak sa to neštane,
nebojme sa!
Lebo vtedy nás Kristus
obdarí tým,
čo je určite lepšie...*

*Milosť vždy vidieť
a nanovo veriť
vám v mene
celého spoločenstva
proje br. Rodolphe, prior*

V čase slávania najväčších sviatkov našej viery, dostávate ďalšie číslo Estote Benedicti. Veríme, že všetkých nás naplnila túžba dobre sa pripraviť na tieto úžasné chvíle, ktoré nesú v Ježišovi Kristovi, Božom Synovi najdôležitejšie poslanstvo: Sú znamením bezhraničnej lásky, obety, ale tiež i najväčšieho víťazstva!

Vít'azstvo nad smrťou, o čom svedčí jediný prázdny hrob, v ktorom bolo uložené Ježišovo telo. Ale nadovšetko o tom svedčí Zmŕtvychvstalý tým, že sa zjavuje učeníkom a sám hovorí: „Bol som mŕtvý, a hľa, žijem na veky vekov a mám kľúče od smrti a podsvetia“ (Zjv 1, 18). „A keď Kristus nevstal z mŕtvych, márna je naša viera. Ale Kristus vstal z mŕtvych, prvotina zosnulých“ (por. 1 Kor 15, 17-20).

Drahí naši donátori – darcovia v tom najširšom a najplnšom význame, prajeme Vám nech sviatky Veľkej noci sú opäť novou skúsenosťou, že Kristus nie je pre nás len nádejou, ale vďaka jeho svedectvu moci a víťazstva i absolútnou istotou!

Uvedomenie a úplné prijatie tejto pravdy vo viere nás robí novými ľuďmi, pre ktorých už neexistujú múry rozdelenia. Stávame sa skutočne šťastnými a Bohu vďačnými, že patríme Kristovi a sme teda kresťania!

V tomto čísle, ktoré čítate v milostivom čase spásy nájdete viac slov pre srdce i dušu. Môžete si prečítať príspevky, ktoré sme dostali od Vás. V spomienkach otca Vladimíra ožíva Boží sluha Ján Pavol II. Prostredníctvom apoftegiem sa vám prihovoria aj otcovia púšte.

Aktuálne správy

V dňoch 1. až 4. marca sme navštívili Večné mesto Rím, kde sme sa hneď v deň príchodu stretli s otcom kardinálom Jozefom Tomkom, na krátkej návšteve v jeho byte na via Conciliazione. Po veľmi príjemnom rozhovore sa s nami otec kardinál vybral do obchodov a zasponzoroval nám sochu zmŕtvychvstalého Krista. Za to mu vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplať. Otec kardinál zostane aj takýmto spôsobom v našich

mysliach pri slávení Veľkonočného tajomstva. Na druhý deň sme sa venovali nákupom potrebného liturgického zariadenia, ktoré budeme potrebovať hlavne na slávenie Posvätného trojdnia a Veľkej noci. Ubytovatí sme boli v klauzúrnom kláštore sestier dominikánok na vrchu Monte Mario, v ktorom je aj sestra Miriam, rodáčka zo Sampora. V nasledujúci deň poobede sme sa vydali na spiatočnú cestu na Slovensko a v sobotu ráno sme šťastlivo prišli do nášho kláštora v Sampore.

Vizitácia

Inšpekcia, inventúra sú mnohým známe. Naše spoločenstvo žije v očakávaní vizitácie. Vykoná ju predsedajúci opát našej kongregácie Zvestovania Ansgar Schmidt OSB. Takáto návšteva sa koná každý štvrtý rok. Počas vizitácie sa opát zaujíma o všetky oblasti života spoločenstva a má individuálne rozhovory s každým mníchom. Takpovediac je to dôkladné nahliadnutie nielen do „kuchyne ale i do komory“ kláštora.

V porovnaní s inšpekciou je vizitácia svojím poslaním čosi iné. Inšpekcia vyvoláva napätie, obavy, ba až strach ako to dopadne. Vizitácia má rozmer návštevy otca svojich detí s úmyslom poradiť im a povzbudiť ich. Možno ju prirovnať i k vizitácii lekára pri chorom, ktorej cieľom je zistiť ťažkosti a bolesti, ktoré chorého trápia a podať návrh ako ich v spolupráci s pacientom riešiť. Takto vnímaná návšteva je časom nádeje v dobrú radu a pomoc.

Takýto pohľad takpovediac z boku a úplne nezávislý je vždy veľmi užitočný a pre rast a napredovanie kláštora veľmi prospešný a aj preto sa na tieto chvíle tešíme, i keď predsa s určitým chvením v srdci, či predsa nekráčame pomimo...

Apoftegma. Môžeme ju stručne charakterizovať ako elegantný, vtipný výrok. Najčastejšie vychádza z konkrétnej situácie a nesie v sebe životnú múdrosť. Prejavovala sa u starca po rokoch v strávených v modlitbe, v meditáciách nad Písmom a v tichu. Apoftegma má spravidla schému: žiak sa pýta – abba odpovedá. Centrum apoftegy je veta s nejakým duchovným obsahom. Na správaní starcov vidieť ochotu deliť sa o dar slova s inými.

V našej škole sa už stalo tradíciou, že na duchovné cvičenia chodíme cez pôstne obdobie.

Duchovné cvičenia sú vždy pre nás sviatkom. Tešíme sa na ne, cítime, že Pán nás počas nich zjednocuje, sme si všetci čoraz bližší a ne jeden uzlík vo vzťahoch sa počas nich uvoľňuje. Hlavne je to však o osobnom vzťahu s Bohom, o uvedomení si, aký vlastne je môj vzťah s Ním, či rastie moja viera, či stagnuje...

Otec Jozef nás ubytoval a vychádzal nám láskavo v ústrety. Mne dal Pán

hneď na úvod pekný darček. Bola som nachladnutá a v kútiku duše som dúfala, že budem sama na izbe, aby som niekoho nenakazila a

zároveň nerušila. Sen sa mi splnil pomocou vnímavého ducha otca Jozefa. Mohla som byť úplne slobodná s kvapkami do nosa a antibiotikami na nočnom stolíku. Vďaka, Pane!

Duchovné cvičenia viedol otec Vladimír. Téma exercícií bola „Ovocie Ducha“ – pokoj, radosť, zhovievavosť, láskavosť, dobrota... Nádherná téma! Oslovila všetkých a každý si myslel: Veď je to o mne! To ja veľa zbytočne rozprávam, to ja nemám vládu ducha nad telom, to ja sa staviam do pozície sudcu, to ja nie som ten zhovievavý, ten špinavý a zaprášený na ceste, to ja nedozrievam

v priateľstve, to ja nie som tá vytrvalá a zároveň som neverná...

Otec Vladimír ťal do živého, tak láskavo a jednoducho. Boli sme usvedčení, že to nie je také dobré s nami, ako sme si mnohí možno mysleli. Odkryli sa nám však nové možnosti, čo a ako meniť v našich životoch. Tieto duchovné cvičenia boli niečím nové, boli iné ako predchádzajúce. To „iné“ bola práve benediktínska spiritualita, plná hlbokých viery, úcty k Pánovi, mlčania, dôstojnos-

ti, poriadku, pravidelnosti, oddanosti... Úplne nás vtiahla do seba prostredníctvom mníchov. Zistili sme, aké dôležité je ticho, keď

chceme byť s Pánom. Je úžasné, že sme mohli byť prítomní na ich spoločných modlitbách, i na krížovej ceste.

Krížová cesta vedená otcom Františkom sa stala pre nás živou. Ukázala nám naše postoje, odmietnutia, urážky, zlyhania, hriechy, ktoré Ježiša dostali na kríž. Bolo to opäť naše zlyhanie voči Láске v láske.

Všetci opäť túžime navštíviť túto oázu pokoja, prostredníctvom ktorej sa dostávame bližšie k Pánovi. Ďakujeme zo srdca všetkým benediktínom za ich spoločenstvo, modlitby i výborné jedlo.

*Účastníčka duchovných cvičení zo
ZŠ sv. Alžbety v Novej Bani*

Zelený štvrtok — deň kňaza

Často sa stretávame v dnešnej dobe s útokom na všetko, čo je spojené s náboženstvom. Pozorujeme snahu odstrániť z verejnosti náboženské symboly, vylúčiť názory, ktoré sa opierajú o Božie princípy. Sme svedkami útokov na Cirkev i na jej služobníkov hlavne kňazov.

Nechcem týmito niekoľkými riadkami zakrývať chyby a hriešne spôsoby našich kňazov. Vyjadrujem úprimnú ľútosť nad všetkými prejavmi, ktorými sme Vás pohoršili, alebo sme sa nesprávali ako alter Christus.

*Kňaz má byť
veľmi veľký i celkom malý,
vznešenej mysle ako kráľov syn,
jednoduchý a prostý ako sedliacky pabolok,
brdina, ktorý sám seba zvláda,
človek, čo iba Bobu podlieha,
zdroj svätého života,
hriešnik Bobu oddaný, pán
vlastných žiadostí,
služobník slabých a sklúčených,
pred nikým sa neohýba,
k najnižším sa skláňa,
žiak Majstra svojho,
vodca boja duchovného,
žobrák vystretých dlaní,
herold so zlatými darmi,
mocný bojovník,
žena pri lôžku chorých,
starec úsudkom, dieťa dôverou,
k Najvyššiemu smerujúci,
ale i najmenšie ctiaci,
v radosti rozhodný,
v bolesti trpezlivý,*

*závisti vzdialený,
v myslení jasný,
v reči pravý,
pokoja priateľ,
zábaľky nepriateľ,
sám pevný ako skala*

*celkom iný ako ja.
(Trochu „neučesaný“ preklad stredovekého
rukopisu zo Salzburgu)*

V plnosti všetky slová platia o máloktorom kňazovi. Som si však istý, že aj tento čas dáva príležitosť presvedčiť sa, že v prejavoch veľmi mnohých kňazov možno pozorovať podobné konanie.

Touto cestou ďakujem všetkým kňazom, ktorí sa snažia držať a čestne i čisto niest' štandardu úradu kňazstva. Prajem im silu, aby sa nedali znechutiť správami nepravdivými, zavádzajúcimi či očierňujúcimi a nech je v nás veľká túžba a chuť svojím životom potvrdzovať, aj dnes v modernej dobe, pravdivosť slov zo stredoveku. Vás drahí veriaci prosím, aby ste modlitbami, vernosťou a oddanosťou pomáhali kňazom – svojím pastierom. Kňaz má byť pri ľuďoch a pre ľudí a veriaci majú stáť pri svojom kňazovi.

O. František Štrba OSB

Slza

Raz večer mi položil zvláštnu otázku: „Aha, čo ti to steká po tvári?“ Udivilo ma to, ale pomyslela som si, že to nemá odkiaľ vedieť, veď ich sám nikdy nezakúsil. „Ach, to nič, to sú len slzy,“ odvetila som a pokúsila som sa naňho aspoň jemne usmiať.

„Čo sú slzy?“

Tu som pochopila, že sa nepýta preto, že by nevedel, čo sú slzy, ale že chce nadviazať rozhovor a viesť ho niekam hlbšie. Na detsky jednoduchú, ale pravdivú otázku som v mysli chvíľu hľadala detsky jednoduchú, ale pravdivú odpoveď.

„Keď nás ľudí bolí srdce, lebo je na ňom rana, tak si ho slzami umývame, aby sa všetko zlo z neho odplavilo. Potom sa bolesť aspoň na chvíľu utíši a slzy s bolesťou idú preč cez oči, lebo oči sú oknami srdca.“

„Hmm, spomínam si, že raz som počul Boha povedať, že raz vám zotrie z očí každú slzu a už nebude ani smrti ani žiaľu, ani bolesti a náreku viac nebude.“

„Áno, to je presne ono. Ale teraz sme ešte stále na zemi, a tak cítime aj bolesť. Kedysi, keď som bola mladšia, som často cítila bolesť, ale nechcela som plakať. Pripadalo mi to hlúpe. Chcela som byť ako ty, aby som nemusela mať slzy. No potom som prišla na to, že keď ma Boh spravil človekom a nie anjelom, tak je to preto, aby som aj plakala. Aj Ježiš, keď sa stal človekom, ako prvé, čo nám dal, bol svoj plač.“

„Jáj, na to si pamätám, bolo to také nádherné, že som tam chcel ostať a dívať sa na to plačúce bábätko, ale musel som ísť za pastiermi, aby našli cestu.“

„Ale aj potom si ho ešte videl plakať, však?“

„Áno, vtedy v Betánii a v Jeruzaleme. Hm. Vieš, niečo ti prezradím... Aj ja by som chcel vedieť plakať!“

„No to hádam nie! Veď anjeli slzy nemajú!“

„Práve to. Mojou úlohou je byť ti celkom blízko, chrániť ťa a všade kráčať s tebou. A mám z toho naozaj veľkú radosť, že to môžem robiť. Pamätám si ťa ešte ako celkom maličkú, bola si skoro ako ten Ježiš v maštali, aj potom oveľa rokov neskôr. Vždy, keď som ťa videl plakať, chcel som mať slzy, aby som mohol plakať spolu s tebou. Tak som šiel za Bohom a prosil som ho, aby som smel tie tvoje slzy aspoň zbierať a prinášať mu ich. No a on mi to dovolil.“

„To nie je možné! Raz som napísala jednu kratučkú báseň, mám ju v ktoromsi denníku. Znie takto: Dávam Pane,...“

„Počkaj! Skúsme spolu...“

Užasnuto som počúvala dva hlasy, môj a jeho, ako recitujú jednu báseň:

„Dávam, Pane,
svoje slzy.
Nech sú ako perly
pred tebou.
Nádej mám,
že pozbieraš ich
a naplníš ma nehou.“

„Ale...“

„Ale ako som ju mohol poznať? Sám som ju pre teba zložil a opakoval ju, až kým si ju nezachytila. Vieš, v Písme je, že každý tvoj vlas je spočítaný, hoci je len hmotou. Bolo mi teda ľúto tvojich slz, ktoré prelievala nesmrteľná duša. Aj iní anjeli nosia pred Boží trón slzy svojich zverencov. Boh je vždy dojatý, keď ich vidí. V každej z nich sa totiž zrkadlí chvíľa, keď bola preliata. Tie, ktoré mu odovzdáte, premieňa na vzácne drahokamy a starostlivo ich opatruje, najmä slzy detí a tých, čo sa k nemu túlia ako deti.“

„Ach, včera som si pripadala ozaj ako dieťa. Šla som spať už o deviatej a v náručí som držala toho chlpateho maca.“

„Áno, držala si ho ešte ráno, keď si sa prebúdzala. Nehanbi sa za svoju krehkosť, keď sa prejaví. Som anjelom maličkých, čo ustavične hľadá na tvár Otca.“

„Povedz mi, prosím ťa, prečo si ku mne taký dobrý? Veď som si ťa toľko rokov nevšímala. Nemám sa ti ako odplatiť za tvoju vernosť a trpezlivosť.“

„Vieš, môžeš si byť istá, že budem pri tebe vždy, až pokým ťa neprivediem pred Pána. Ja som si nič zo svojej veľkosti nezaslúžil, všetku nezištnú lásku mi dal sám Boh, keď ma stvoril na svoj obraz. Byť anjelom lásky je však aj poslanie, ku ktorému si pozvaná aj ty. Teba totiž stvoril len o niečo menšiu ako mňa. A hoci ty máš slzy a ja nie, môžeme si byť celkom nablízku, však?“

(poviedka od Zuzany Skrinárovej, našej kamarátky)

Veľký piatok potvrdzuje, že Kristus pomstu nahradil láskou, odpustením, obetou života, z ktorej pramení milosť...

Veľkopiatočné chvíle nám pripomínajú i tú pravdu, že slzy všetkých ľudí, ktoré majú prameň v bolesti a našej ľútosti nad svojimi hriechmi, zotrel nám Kristus z líc a dal nám nesmrteľný dôvod úsmevu v našej tvári...

Tento úsmev v našej tvári má pôvod v Kristovej krvi z jeho boku na kríži a z našich slz v srdci...

Prvého mája tohto roku – v nedeľu Božieho milosrdenstva bude vyhlásený za blahoslaveného pápež Ján Pavol II. Práve on zohral dôležitú úlohu v založení kláštora Premenenia Pána v Sompore, a to nielen tým, že 12. septembra 2003 pri svojej návšteve v Banskej Bystrici požehnal základný kameň, ale vo svojej korešpondencii s tynieckým opátstvom niekoľkokrát vyjadril túžbu, aby sa aj na Slovensku obnovil benediktínsky život: „Ďakujeme Pánu Bohu za Tynec, že „je a koná“ a dokonca myslí o rozšírení svojho pôsobenia aj na Slovensko. Daj Bože, aby sa tieto plány zrealizovali (8. 10. 1998).“ „Nech Pán Ježiš žehná a Najsvätejšia Matka sprevádza aj fundáciu na Slovensku (23. 2. 1999).“

Mimoriadnou udalosťou bola návšteva Jána Pavla II. v Tynci 19 augusta 2002. Kláštorňa kronika prezrádza: „Milým prekvapením pre mníchov Tynca bola správa, že sv. Otec navštívi kláštor, aby sa tu v tichu pomodlil. Keď sa konečne objavil v papamobile, všetkých naplnila radosť, ale aj sklamanie, že pre vyčerpanosť a svoj zdravotný stav nevystúpi z auta. Nuž sme k autu podišli my. Najskôr ho osobne pozdravili starší otcovia a bratia, na ktorých si menovite spomínal, a potom prišli na rad mladší. Trochu komicky vyzeralo naše

„štveranie sa“ po kolese papamobilu, ale radosť z osobného stretnutia tento nedostatok rýchle zminimalizovala. Medzi „mladšími“ pozdravil sv. Otca aj o. Vladimír, ktorý využil príležitosť a poprosil o požehnanie pre slovenskú fundáciu. Sv. Otec veľmi sústredene urobil znak kríža. Čo k tomu dodať? Je to milý darček pre Slovákov, ktorí sa chcú dostať z prístavu benediktínskej spirituality, aby mohli v rodnej zemi vytvoriť malý ostrovček, na ktorom by mohol byť v duchu benediktínskej tradície neustále oslavovaný Boh“.

Krátko pred poslednou návštevou Slovenska ešte raz napísal do Tynca: „Blíži sa začiatok života vo filiálnom dome na Slovensku vďaka otcom Vladimírovi a Blažejovi. Nech ich Boh žehná! (14. 7. 2003) Iste aj

tieto slová dali impulz k tomu, že o pár dní od 1. septembra 2003 bol zriadený filiálny dom sv. Benedikta v Bacúrove. Celú stavbu kláštora Premenenia Pána v Sompore sme po jeho smrti zverili práve jemu. Urobili sme ho „prvým investorom“ a dnes s vďakou konštatujeme, že sme sa v ňom nesklamali. Nech aj naďalej sprevádza toto dielo a svojím príhovorom vyprosuje hojnosť svätých povolání!

O. Vladimír Kasan OSB

Žiaci sa pýtali abba Atanázia: „Ako je Syn rovný s Otcom?“ Abba odpovedal: „Tak ako je vo dvoch očiach jeden zrak“.

Kláštorná knižnica

Od prvopočiatkov mníšstva mali mnísi blízko ku knihám, najmä ku knihám — Biblii. Vytrvalé úsilie „hľadať Boha“, ktoré vyzdvihoval i sv. Benedikt, viedlo všetkých kresťanov k usilovnému čítaniu Božieho slova, ktoré je majákom na našej ceste za Kristom, ale aj k štúdiu diel svätých, ktorí túto cestu už zdarne prekonali a môžu nám pomôcť kráčať v ich šľapajach po úzkej ceste Evanjelia.

Boh sa však zjavuje aj mnohými inými spôsobmi a mnísi ho nachádzajú nielen pri modlitbe, ale aj v práci a bežných zamestnaniach každodenného života. Tak sa pri posvätných spisoch udomácnili v kláštoroch aj mnohé ďalšie literárne diela, ktoré na týchto miestach prežili aj ťažké časy rozpadu Rímskej civilizácie a tak mohli zásadným spôsobom ovplyvniť a formovať novú Európsku kultúru.

Ani nášmu kláštoru nesmie chýbať knižnica — pokladnica duchovného i intelektuálneho bohatstva, otvorená pre mníchov i našich hostí. S pomocou našich dobrodincov sa nám v uplynulých mesiacoch podarilo uskutočniť prvé

kroky na ceste jej realizácie: priestory knižnice sú už zariadené potrebným nábytkom, nechýba ani katalogizačný systém a informačná technika. Naša kláštorná knižnica tak bude v sebe zahŕňať nielen knižné tituly, ale aj multimediálne zdroje.

Ani na iných miestach kláštora však neustáva pracovná činnosť. Na fotografii pomáhajú usilovní brigádnic pri práci v záhrade kláštora. Veľa pomocníkov sa však u nás dá nájsť aj pri mnohých iných činnostiach — od dostavby až po upratovanie.

Starci hovorievali, že modlitba je mníchovým zrkadlom.

Starci hovorili, že mníchovou korunou je pokora.

Ďalšie číslo občasníka je plánované až koncom leta. Preto už teraz dávame do pozornosti zvlášť tri dni, kedy Vás osobitne **požývame** k návšteve kláštora:

1. výročie posvätenia chrámu.... 24. mája
Slávnosť sv. Benedikta 11. júla
Sviatok Premenenia Pána 6. augusta

Svätá omša bude v týchto troch dňoch o **11.00** hodine.

Po slávení eucharistie bude pre všetkých prítomných pripravené malé občerstvenie. Zároveň bude možná prehliadka niektorých častí kláštora. V prípade pekného počasia bude i program pre deti.

Ešte stále niektorí cestujete do Barčúrova a až tam zistíte, že Sampor je 26 km severovýchodným smerom. Preto opäť pripájame situačnú mapku:

K nášmu občasníku prikladáme aj poštové poukážky pre tých, ktorí nás chcete naďalej podporovať.

Dnes čoraz častejšie sa stretávame s komunikáciou cez počítače. Jej sprievodným znakom je, že sa prestávajú používať diakritické znamienka. Touto cestou sa ospravedľujeme všetkým, ktorým nepíšeme správne adresy. Radi prijmeme Vaše upozornenia na chyby či zmeny.

Do pozornosti dávame, že si môžete na našej adrese objednať DVD z posviacky Kláštora Premenia Pána.

Dňa 26. februára 2011 začala svoju formáciu prvá skupina našich oblátov. Každý mesiac sa títo laici, odhodlaní žiť odkaz sv. Benedikta vo svojom každodennom bežnom živote, stretávajú v našom kláštore, aby sa upevnili vo svojom predsavzatí. Na fotografii je zachytený obrad prijatia do formácie, pri ktorom otec prior Vladimír Kasan OSB odovzdal budúcim oblátom medailu sv. Benedikta, ako znak ich príslušnosti k nášmu rádu.

Jedna ľudová múdrosť hovorí: „Vďačnosť je dlh, ktorý má každý, no málokto ho spláca“. My si stále uvedomujeme a nanovo sa presvedčame o Vašej všestrannej podpore, ktorú nám preukazujete a potvrdzujete tak slová sv. Augustína: „Kto dáva zo srdca, vždy má čo dať“. Preto každú príležitosť využívame na to, aby sme úprimným „**vďaka Vám**“ splácali náš dlh... a znovu vás uistili, že najlepšia modlitba, ktorou je modlitba vďaky, je prednášaná i za Vás!

Infoservis

Boboslužby počas Veľkonočných sviatkov

Pozývame vás na liturgické slávenia v našom kostole, ktoré sa budú konať v nasledujúcich časoch:

Zelený štvrtok

Svätá omša Pánovej večere 18.00
Kompletórium 20.00

Veľký piatok

Temné hodinky (posvätné čítanie a
ranné chvály) 5.30
Križová cesta 12.00
Modlitba cez deň 12.45
Liturgia smrti a umučenia Pána 15.00
Kompletórium 20.00

Po svätej omši bude v našom kláštornom kostole možnosť adorácie Najsvätejšej sviatosti až do Veľkonočnej vigílie.

Biela sobota

Temné hodinky (posvätné čítanie a
ranné chvály) 5.30
Modlitba cez deň 12.45
Vešpery 19.00
Po Vešperách bude ukončená Eucharistická adorácia.
Veľkonočná vigília 20.00

Veľkonočná nedeľa

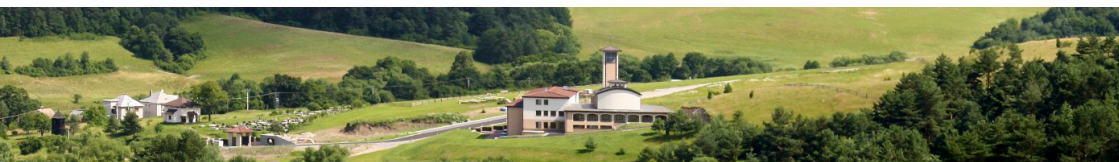
Ranné chvály 7.00
Modlitba cez deň 9.00
Slávnostná svätá omša 11.00
Slávnostné vešpery 18.00
Kompletórium 20.00

Veľkonočný pondelok

Posvätné čítanie 5.30
Ranné chvály 7.00
Modlitba cez deň 9.00
Svätá omša 11.00
Vešpery 18.00
Kompletórium 20.00

Opätovne si vás dovoľujeme upozorniť na minuloročnú zmenu kontaktných údajov. Prosíme vás preto, aby ste všetku poštu posielali na našu aktuálnu adresu uvedenú nižšie. Zároveň vás prosíme, aby ste na telefonickú komunikáciu využili nižšie umiestnené telefónne čísla, keďže pôvodná telefónna linka do Barčúrova už nie je v prevádzke.

Naša adresa: **Kláštor Premenenia
Pána, Sampor 50, 962 31 Sliač**
Tel. č.: **0915 800 124, 0903 982 470.**
E-mail: **benediktini@benediktini.sk**
Číslo bankového účtu:
4008561679/7500
Internet: **www.benediktini.sk**

Estote benedicti, č. 2, 24. 4. 2011.

Občasník priaznivcov a podporovateľov benediktínskeho mníšstva na Slovensku.
Redakcia: o. František Štrba OSB. Grafická úprava: br. Michal Mária Kukuča OSB.
Ilustrácia na obálke: Eugene Burnard: *Ján a Peter bežia k brobu* (olej, 1898).
Nepredajné.

VZKRIESENIE (Svetoslav Veigl)

Bud' Bohu chvála!
Kristus, Syn Boží,
ukrižovaný, vzkriesený Kráľ,
za svoje ovečky život dal.
Za celé ľudstvo svoj život ustavične dáva.
Ukrižovania dráma na obetných stoloch
denne zázračne ústi
do veľkonočného Rána.
Aleluja! Bud' Bohu chvála!

V prebodnutom srdci
celý svet horí,
všetka zloba sveta
žeravá tajomná pirueta,
všetky čierne smútky
zradených mužov, žien,
horké slzy oklamaných diev,
srdcervúci plač nenarodených detí,
krkavčími matkami odsúdených k smrti.
Baránok veľkonočný žiari,
čo za nás život dal,
od večnosti milujúci Kráľ.
Dal Cirkvi Ducha Svätého a pokoj duši
v hodine, v ktorej z mŕtvych vstal.

Z nenávisti a zloby do slnka lásky vstáva,
kto pokušeniu klaňať sa modlám odoláva,
kto otvára dušu svetelným lúčom zhora,
v ktorom všetky hriechy na popol zhoria,
kto otvára pramene, v ktorých laň lásky pije,
kto hľadá a vytvára rajske melódie,
kto milovať vie i nepriateľa,
i keď mu od bôľu duša zmiera,
blízneho škvrny na posmech neodkryje,
zo smrti vstáva, so Zmŕtvychvstalým žije.

Kríž nesený s trpiacim Kristom,
rana, ktorú nám život dáva,
žeravá stigma v duši človeka,
odveká ľudská dráma,
zúfalý výkrik v prázdnote bytia,
krik topiaceho sa v mori vlnobitia
mení sa v zázrak vykúpenia.
Z tmy hrobu nový život vstáva
na slnku veľkonočného Rána.
Aleluja! Bud' Bohu chvála!

